

3. COMUNITATS AUTÒNOMES

3.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA

A cura de Joan Subirats i Belén Noguera

Llei 8/1993, de 19 d'octubre, de creació del Consell Consultiu d'Andalusia (BOJA 118, de 30 d'octubre de 1993 i BOE 281, de 24 de novembre de 1993).

La creació d'aquest òrgan consultiu per la Comunitat d'Andalusia se situa en uns moments en què la qüestió de les relacions del Consell d'Estat amb les comunitats autònomes està de plena actualitat. En efecte, només cal citar la important STC 204/1992, de 26 de novembre, segons la qual l'exigència d'un dictamen preceptiu en el procediment d'elaboració de reglaments (art. 23.2 de la Llei orgànica del Consell d'Estat) és un element bàsic del règim jurídic de les administracions públiques (art. 149.1.18. de la Constitució), si bé pot ser emès per un òrgan consultiu creat per la Comunitat Autònoma, sempre que aquest últim pugui equiparar-se en la seva qualificació tècnica i en la seva objectivitat al Consell d'Estat. Aquesta sentència ha estat comentada per Juan Antonio Carrillo Donaire («Las competencias consultivas del Consejo de Estado en relación a las Comunidades Autónomas. El fin de una larga controversia» a *Revista Andaluza de Administración pública* núm. 15, 1992) i per Joan Manuel Trayter Jiménez («Consejo de Estado y Comunidades Autónomas» a *Revista Jurídica de Catalunya*, 1994, III). Pensem, a més a més, que recentment s'ha celebrat el XV aniversari del restabliment de la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat de Catalunya

i que també la Comunitat Autònoma de les Illes Balears acaba de dotar-se d'un òrgan de característiques semblants mitjançant la seva Llei 5/1993, de 15 de juny.

En el cas andalús, i per a un emmarcament correcte de la qüestió, cal analitzar la funció consultiva que porta a terme aquest òrgan no solament des d'una perspectiva constitucional, sinó àdhuc estatutària. En efecte, l'art. 44 de l'Estatut d'Autonomia d'Andalusia estableix una previsió concreta en relació amb el Consell d'Estat en establir que aquest informarà els reglaments generals que la Comunitat Autònoma dicti en execució de les lleis estatals i els expedients de revisió d'ofici d'actes declaratoris de drets en què s'aprecii nul·litat de ple dret o infracció manifesta de les lleis. Previsió que únicament trobem a l'Estatut andalús i que no ha estat recollit ni tant sols pels estatuts d'autonomia anomenats de «via lenta» o tramitats d'acord amb allò que es preveu a l'art. 143 de la CE. Conseqüentment, hom pot plantejar-se si en aquest cas hi ha una autolimitació estatutària que exigeixi en qualsevol cas la presència del Consell d'Estat, encara que hi hagi intervingut un òrgan equivalent creat per la Comunitat Autònoma. Responia afirmativament a aquesta pregunta el professor Escribano Collado en comen-

tar els possibles condicionants de la delimitació funcional del Consell Consultiu de la Comunitat Autònoma en un treball publicat el 1991, al núm. 6 de la *Revista Andaluza de Administración pública*. I en aquest sentit sembla pronunciar-se l'esmentada STC 204/1992, de 26 de novembre, en assenyalant que:

«La aplicación de aquellos principios (eficiencia administrativa (art. 103.1 CE) y eficiencia y economía del gasto público (art. 31.2 CE)) debe llevar a concluir que la intervención del órgano consultivo autonómico excluye la del Consejo de Estado, salvo que la Constitución, los Estatutos de Autonomía, o la Ley Autonómica, establezcan lo contrario para supuestos determinados.» (El subratllat és nostre.)

La solució esdevé, però, insatisfactòria ja que la possibilitat d'una duplicació de tràmits realitzats per òrgans d'una composició i funcions equivalents vindria a qüestionar els mateixos principis que cita la Sentència del Tribunal Constitucional. És per aquest motiu que, darrerament, els autors propugnen que l'art. 44 de l'Estatut andalús ha d'interpretar-se com l'exigència d'un òrgan consultiu d'una naturalesa semblant al Consell d'Estat, però no que aquest òrgan estatal hagi d'intervenir en qualsevol cas. En aquest sentit es pronuncien l'article de Francisco del Río Muñoz («Sobre la Ley 8/1993, de 19 de octubre, de creación del Consejo Consultivo de Andalucía») i la secció preparada sota la direcció de José Ignacio Morillo-Velarde Pérez («Acerca de los informes del Consejo de Estado establecidos en el artículo 44 del Estatuto de Autonomía para Andalucía»), ambdós treballs publicats el 1993, al núm. 16 de la *Revista Andaluza de Administración Pública*.

Pel que fa concretament a la Llei autonòmica, cal dir que s'hi invoca la com-

petència d'organització i estructura de les seves institucions d'autogovern, atribuïda per l'art. 13 de l'Estatut andalús. El model pel qual s'opta és d'un òrgan consultiu no solament en matèries podríem dir estrictament administratives, sinó també d'abast estatutari. Se separa, d'aquesta manera, del model existent en altres comunitats autònomes com és Catalunya, on és essencialment un model dual amb dos tipus d'òrgans: el Consell Consultiu (òrgan que actua essencialment en defensa de l'Estatut d'Autonomia) i la Comissió Jurídica Assessora (òrgan col·legiat per a l'alt assessorament del Govern de la Generalitat). Per tant, en aquest cas, es configura un únic òrgan al qual es donen tot aquest cúmul de funcions.

En el títol I de la Llei es contenen els principis generals que configuren el Consell Consultiu andalús com l'òrgan superior consultiu del Consell de Govern i de l'Administració de la Comunitat Autònoma d'Andalusia. Sembla, per tant, que es recull la clàssica distinció entre Govern i Administració, de la qual parlen tant els autors (una visió actual de la qüestió es pot veure al treball de Núria Garrido Cuenca: «Gobierno y Administración ante el Derecho administrativo» a *Revista Jurídica de Castilla-La Mancha*, núm. 18, 1993). Aquesta dualitat planteja la possibilitat que, si el Consell andalús és un òrgan consultiu no solament de l'Administració, sinó també del Consell de Govern, pugui assessorar-lo en relació amb qüestions d'oportunitat i conveniència. Aquest problema és resolt per la Llei andalusa, en el sentit que prohibeix aquesta possibilitat «tret que li sigui sol·licitat expressament» (art. 2, segon paràgraf). És a dir, es deixa oberta la possibilitat però es requereix que el Consell de Govern li ho demani de forma expressa, i es veda d'aquesta manera els suggeriments *a motu proprio* del Consell. La regulació, almenys, sembla més oberta a

aquesta possibilitat que l'art. 5.1 del text refós de les lleis reguladores de la Comissió Jurídica Assessoradora (Reial decret legislatiu 1/1991, de 25 de març) on s'assenyala taxativament que: «En cap cas no corresponen a la Comissió Jurídica Assessoradora el judici polític ni el d'oportunitat».

Ara bé, aquesta prohibició d'emetre judicis de caire polític no significa que les funcions de l'òrgan consultiu s'hagin de reduir a un control intern de caràcter merament negatiu, semblant al que realitzen externament els òrgans jurisdiccionals. Creiem que, en aquest punt, és fonamental distingir l'assessorament polític d'un de caire jurídic en relació amb la forma d'exercici de potestats discrecionals. La funció que realitzi l'òrgan consultiu no ha de limitar-se a un mer judici negatiu de legalitat sobre l'assumpte que se sotmet a consulta, sinó que aquest control pot ser positiu, des de paràmetres estrictament jurídics, assenyalant i avaluant les diverses opcions que li permet la normativa aplicable, tal com ha destacat, amb encert, el professor Font i Lloveret (conferència pronunciada per aquest autor amb motiu del XV aniversari del restabliment de la Comissió Jurídica Assessoradora, en curs de publicació a la *Memòria* d'aquest òrgan consultiu). Pot pensar-se, per tant, en la possibilitat que els òrgans consultius puguin assessorar no solament en qüestions de pura legalitat sinó també exposar, des d'una perspectiva jurídica, el ventall d'alternatives que es presenta a l'Administració, quan porta a terme l'execució d'una política prèviament dissenyada pel Govern, vetllant per tal que els valors jurídic-constitucionals que han de caracteritzar l'actuació administrativa (objectivitat i servicialitat, entre d'altres) puguin ser realment satisfets.

El títol II estableix la composició del Consell Consultiu, que constarà d'un president i consellers, cinc dels quals se-

ran nats i la resta (un mínim de vuit i un màxim de dotze) seran nomenats per Decret del Consell de Govern per a un període de quatre anys, en el qual solament podran ser cessats si concorren algunes de les causes tipificades a l'art. 9. Els consellers nats, en canvi, conserven la seva condició mentre exerceixin el càrrec que hagi determinat el seu nomenament. D'altra banda, la presència de membres nats no sembla condicionar la imparcialitat del Consell, pel fet que, en alguns supòsits, són nomenats per altres institucions no emmarcades dins l'Administració autonòmica i, a més a més, perquè el seu nombre és clarament inferior als membres elegits per a quatre anys.

En el títol III es relaciona, a través d'un sistema de llista, els assumptes on caldrà el dictamen preceptiu del Consell Consultiu. Com hem dit abans, s'inclouen aspectes d'abast constitucional i estatutari com: 1) L'avantprojecte de reforma de l'Estatut d'Autonomia; 2) Els avantprojectes de llei; 3) Els projectes de reglaments que es dictin en execució de les lleis i les seves modificacions; 4) Els recursos d'inconstitucionalitat i conflictes de competència davant del Tribunal Constitucional; 5) Els convenis o acords de cooperació amb una altra comunitat autònoma, previstos en el títol V de l'Estatut d'Autonomia; 6) Els conflictes d'atribucions que se suscitin entre les conselleries; 7) Les transaccions judicials o extrajudicials sobre els drets de contingut econòmic de l'Administració de la Comunitat Autònoma, la submissió a arbitratge de les qüestions que se suscitin, quan, en ambdós casos, la quantia litigiosa excedeixi de cinquanta milions de pessetes; 8) Altres qüestions relacionades amb expedients administratius, en els quals la consulta sigui obligada per Llei, en les matèries següents: a) Reclamacions administratives d'indemnització per da-

nys i perjudicis de quantia superior a deu milions de pessetes; b) Anul·lació d'ofici dels actes administratius; c) Interpretació, modificació, resolució i nul·litat de concessions i contractes administratius, quan el preu del contracte sigui superior a cent milions de pessetes, per la interpretació i resolució, o que la quantia d'aquella excedeixi del vint per cent del preu del contracte per la modificació; d) La modificació de figures de planejament que tinguin per objecte una zonificació diferent o un ús urbanístic de zones verdes o espais lliures previstos a un pla; e) Règim local.

Un punt important és la limitació de quantia que fa l'art. 18.8.a de la Llei, respecte a les reclamacions administratives d'indemnització per danys i perjudicis, en limitar-la a les de quantia superior a deu milions de pessetes. Aquesta limitació quantitativa no apareix a l'art. 22.13 de la Llei orgànica del Consell d'Estat, on s'enumeren els supòsits en què aquest ha d'intervenir preceptivament (o bé l'òrgan consultiu equivalent de la comunitat autònoma corresponent d'acord amb la jurisprudència constitucional). Supòsits en els quals, d'acord amb l'art. 23 de la mateixa normativa, el dictamen és preceptiu «per a les Comunitats (*Autònomes*) en els mateixos casos previstos en aquesta Llei per a l'Estat.» Aquesta qüestió ha estat analitzada per Ernesto García-Trevijano Garnica, a «Notas sobre el procedimiento abreviado en materia de responsabilidad patrimonial de las Administraciones Públicas» (*Revista Española de Derecho Administrativo*, núm. 81, gener-març, 1994). Per aquest autor es podria arribar a donar la paradoxa que, en els assumptes de quantia inferior a deu milions, els hauria de conèixer el Consell d'Estat, i, en què superessin la quantitat esmentada, seria competència del Consell Consultiu andalús. Davant d'aquesta situació propugna interpretar que l'existència del precepte estatal im-

pediria a l'autonòmic excloure la intervenció del Consell d'Estat o òrgan consultiu equivalent en raó de la quantia. Certament aquesta solució sembla la més coherent. Ara bé, tal vegada podria plantejar-se quin abast hauria de tenir, com a norma bàsica, l'exigència d'un dictamen preceptiu en determinats assumptes. Es podria entendre que la Llei estatal exigeix el dictamen en determinades matèries, deixant a la Llei autonòmica la concreció de en quins supòsits és necessari? Cal pensar que els assumptes exclosos per la normativa autonòmica són els de menys quantia. D'aquesta manera s'alleugeriria l'òrgan consultiu dels casos més trivials, i podria centrar la seva atenció en els assumptes de més transcendència.

En el títol V es regula el procediment de funcionament del Consell. Una de les qüestions que criden l'atenció és l'art. 24, en el seu darrer apartat, en referir-se a les conseqüències de l'incompliment dels terminis d'emissió del dictamen quan aquest no tingui caràcter vinculant. La Llei andalusa considera que en aquests casos s'entendrà acomplert el tràmit. Així, el mer transcurs del temps en dictàmens de caràcter preceptiu permet la continuació del procediment, el qual pot finalitzar sense que l'òrgan consultiu hagi emès el seu parer. Aquest article té un contingut idèntic a l'art. 17.3 de la Llei 5/1993, de 15 de juny, del Consell Consultiu de les Illes Balears. Pensem que un cas típic de dictamen no vinculant, encara que sí preceptiu, és l'exigit durant el procediment d'elaboració de disposicions reglamentàries. Això vol dir que un tràmit, considerat per la jurisprudència constitucional com un element bàsic del règim jurídic de les administracions públiques, pot ser obviat tranquil·lament pel mer transcurs del temps?

Creiem que en aquest cas hauria estat més prudent i ponderat establir una regulació semblant a la continguda a l'art.

83.3 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (LRJPAC), en relació amb el procediment comú i general per dictar actes administratius, segons el qual:

«Si no s'emeta l'informe en el termini assenyalat, i sense perjudici de la responsabilitat en què incorri el responsable de la demora, *es podran prosseguir les actuacions, sigui quin sigui el caràcter de l'informe sol·licitat, excepte en els supòsits d'informes preceptius que siguin determinants per a la resolució del procediment*, i en aquest cas es podrà interrompre el termini dels tràmits successius.» (La cursiva és nostra.)

El salt qualitatiu que trobem entre ambdós preceptes és significatiu. En el darrer cas un informe preceptiu determinant per resoldre un procediment no es considera com un mer obstacle que pot ser superat si transcorre un lapse de temps determinat. En canvi, pel mateix supòsit, la Llei andalusa aquí comentada entén que s'ha complert la funció consultiva d'un òrgan de característiques semblants al Consell d'Estat si no s'ha emès cap dictamen en el termini de dos mesos.

És admissible el fet que aquest precepte de la normativa estatal de procediment administratiu comú no serà aplicable en relació amb els dictàmens que hagi d'emetre un òrgan consultiu equivalent al Consell d'Estat. Pensem que aquest tipus d'òrgans són òrgans consultius «de factura tradicional, ben diferents dels *staff* de suport immediat, que ha basat el seu prestigi en la meditació, el debat y la reflexió com a mètode per evacuar consultes» (Santiago Muñoz Machado: «La posición constitucional del Consejo de Estado y sus competencias consultivas en relación con las comunidades autónomas», a *Revista Andaluza de Administración Pública*, núm. 6, 1991, pàg. 14). Aquesta diferència qua-

litativa entre l'informe d'un òrgan *staff* i el dictamen d'un òrgan com el Consell d'Estat ha estat recollida precisament en el Reglament dels procediments de les administracions públiques en matèria de responsabilitat patrimonial, aprovat pel Reial decret 429/1993, de 26 de març, que els regula en preceptes diferents. D'altra banda, aquesta és una norma aplicable al procediment, comú i general, per dictar actes administratius i per tant de difícil translació al procediment d'elaboració de disposicions generals, que té un règim jurídic particular en subsistir la regulació continguda als art. 129 al 132 de l'antiga Llei de procediment administratiu, de 17 de juliol de 1958 (LPA).

Pensem, d'altra banda, que no estem davant d'un supòsit de silenci administratiu en sentit estricte. La regulació que realitza la LRJPAC als art. 43 i 44 està pensada per als actes resolutoris i no pròpiament per als actes de tràmit. És per això que els informes, com a actes de tràmit, tenen una regulació específica (l'art. 83.3 LRJPAC) en casos d'inactivitat de l'òrgan que els ha d'emetre, la qual no es remet a la regulació general del silenci administratiu. Tampoc és un cas de fiscalització d'un acte dictat per un òrgan inferior o per una Administració tutelada. Aquesta diferenciació ens permet dir que la inactivitat en l'emissió d'un dictamen no es «beneficia» de la «protecció» dispensada pels efectes substantius de l'acte presumpte, sinó que té un caràcter merament procedimental. Per això els tribunals, en els casos d'absència de dictamen, podran decidir si aquesta implica una il·legalitat del procediment que comporti la seva nul·litat.

Un altre aspecte que cal destacar és el dels terminis en relació amb les reclamacions administratives d'indemnització per danys i perjudicis de quantia superior a deu milions de pessetes. Cal esmentar

que el termini previst en aquests casos a la Llei andalusa és d'un mes, mentre que l'art. 12 del Reglament dels procediments de les administracions públiques en matèria de responsabilitat patrimonial, aprovat pel Reial decret 429/1993, de 26 de març, estableix que el termini màxim perquè el Consell d'Estat o, si escau, l'òrgan consultiu de la Comunitat Autònoma, emeti el dictamen és de dos mesos. Veiem, per tant, com en aquest cas la Comunitat Autònoma està limitant el termini, malgrat que no hi hauria cap obstacle, des del punt de vista competencial, perquè fos més llarg, sempre i quan fos dins el límit dels dos mesos.

El que no es preveu en la Llei autonòmica és el termini d'emissió del dictamen quan es tramiti la reclamació de responsabilitat del particular a través del procediment abreujat que regula els art. 14 a

17 del Reglament dels procediments de les administracions públiques en matèria de responsabilitat patrimonial; per tant, no regiran els terminis generals previstos a l'art. 24 de la Llei autonòmica, sinó l'art. 16 del Reglament estatal, que el fixa en deu dies. En aquest cas, no ho implicaria solament el caràcter de procediment administratiu comú que es podria predicar del Reglament dictat per l'Estat, sinó que és la pròpia Llei autonòmica la que preveu aquestes possibles omissions en deixar oberta una clàusula a l'art. 27 quan assenyala que, en tot el que no es preveu en aquesta Llei, el funcionament del Consell Consultiu es regirà per les normes que regulin el procediment administratiu en la Comunitat Autònoma d'Andalusia, entre les quals hi ha, lògicament, el Reglament estatal.

Vicenç Aguado i Cudolà

Llei 8/1993, 18 de novembre, sobre el Pla de gestió de residus sòlids urbans (BOC 241, de 3 de desembre de 1993).

Aquesta Llei té per objecte l'aprovació del Pla de gestió de residus sòlids urbans, i es basa en la competència de la Diputació regional per dictar normes addicionals de protecció del medi ambient (art. 25.1.b de l'Estatut d'Autonomia) i el desenvolupament legislatiu i l'execució en aquesta matèria tal i com ha estat delegada per l'Estat mitjançant l'art. 150.2 de la Constitució. A més, la formulació d'aquests plans ja és prevista a la Llei 42/1975, de 19 de novembre, sobre deixalles i residus sòlids urbans d'acord amb el Reial decret legislatiu 1163/1986, de 13 de juny, que modifica l'anterior Llei per tal d'adaptar-la a la Directriu 75/442, de 15 de juliol, relativa als residus.

Els objectius d'aquest Pla de gestió de

residus sòlids urbans són els següents (art. 3): evitar l'impacte ambiental dels abocadors incontrolats, establir en tot l'àmbit regional un tractament adient dels residus sòlids urbans per tal d'assegurar la seva idoneïtat ambiental i la seva viabilitat tècnica i econòmica, optimitzar els mitjans mecànics en la recollida d'aquests residus, establir ajuts econòmics i tècnics als municipis per a la recollida i el transport tenint present plantejaments supramunicipals, fixar criteris ambientals per a l'emmagatzematge i el tractament de residus sòlids urbans, aconseguir la clausura, el segellament i la restauració dels abocadors incontrolats, realitzar educació ambiental als ciutadans per a la selecció i el reciclatge en origen de les deixalles i establir un pla de selecció, re-

ciclatge i recuperació en els municipis. Per tant, veiem com un dels objectius principals és el del control de la gestió dels residus per evitar el seu abocament incontrolat i, per això, es faculta la Diputació regional a adoptar les mesures necessàries (fins i tot, les sancions o la clausura) per suprimir els abocaments incontrolats o sense complir la normativa (art. 7). Recordem que aquests representen a l'Estat espanyol encara un 33,6 % de les destinacions dels residus sòlids urbans (MOTPMA, *Medio ambiente en España* 1992, Madrid, 1993).

Vistos aquests objectius, hem de dir que aquest Pla no adopta plenament la jerarquia en la gestió de residus prevista en la legislació comunitària més recent i que reproduïm a continuació:

1. Reducció de la producció de residus i la seva nocivitat.
2. Reciclatge, nou ús, recuperació o qualsevol altra acció destinada a obtenir matèries primeres secundàries.
3. Utilització dels residus com a font d'energia (incineració).
4. Eliminació dels residus (entesa en el sentit no de desaparició dels residus, sinó d'instal·lacions com abocadors, incineració sense obtenció d'energia... i que, encertadament, la recent Llei catalana 6/1993, de 15 de juliol, reguladora dels residus, utilitza el terme de disposició del rebuig).

Aquest criteris han estat definits per la Resolució del Consell de 7 de maig de 1990, sobre política en matèria de residus (DOCE C122, de 18 de maig de 1990) i la Directriu 91/156, de 18 de març de 1991, per la qual es modifica la Directriu 75/442 (DOCE L78, de 26 de març de 1992), que havia de ser transposada com a molt tard l'1 d'abril de 1993, sense que l'Estat espanyol ho hagi fet encara.

A més, cal comentar que hi ha una confusió terminològica que ve donada per no emprar correctament els termes previstos en la legislació comunitària abans esmentada ni en la Llei 42/1975. Així, per exemple, es parla del reciclatge integral con una forma d'eliminació (art. 5.2) o de tractament dels residus (art. 5.1), quan segons la Directriu 91/156 és una forma de valorització i, segons la Llei 42/1975, una forma d'aprofitament. I a la vegada es considera com a formes de tractament l'abocador controlat i la incineració (art. 5), quan segons les disposicions comunitàries i estatals abans citades són formes d'eliminació.

Una de les característiques d'aquest Pla és que, en la direcció apuntada per l'art. 11.4 de la Llei 42/1975, estableix que la Diputació regional fomenti la importància de la creació d'organismes supramunicipals per a la recollida, el transport i el tractament dels residus sòlids urbans (art. 4.3 i 6.1). Fins i tot, s'arriba a declarar el tractament d'aquests residus com d'interès comunitari (art. 3.b) o regional (art. 8.1). I, seguint el ja establert en l'art. 11.5 de la Llei 42/1975, preveu que el Consell de Govern de la Diputació regional adopti les mesures oportunes per assegurar en tots els municipis la prestació integral i adient dels serveis de recollida, transport i tractament quan els municipis no puguin prestar el servei (art. 6). Fins i tot, preveu que la Diputació se subrogui en la prestació del servei (art. 9.1). Entenem que l'aplicació d'aquest supòsit s'haurà de fer d'acord amb el que estableix la legislació de règim local.

Pel que fa a la recollida, hem de dir que és l'únic supòsit on es fa una menció expressa de les ordenances municipals (art. 4.2). En relació a l'emmagatzematge, en l'art. 4.4 apareix una figura no mencionada expressament en la legislació de residus sòlids urbans, com són les es-

tacions de transferència, i es prohibeix que les deixalles s'hi dipositin més de 24 hores.

S'estableix que el reciclatge integral és la forma general d'«eliminar» els residus i que la resta de sistemes són complementaris (art. 5.2). Ara bé, aquesta afirmació sembla contradictòria quan l'art. 5.1 determina les instal·lacions, ja que fixa 4 abocadors (un d'ells en fase d'execució), 5 incineradores i 1 planta de reciclatge integral (encara no en funcionament). També es concreta la situació de totes aquestes instal·lacions i fins tot s'estableix en unes agrupacions de municipis que tenen com a finalitat determinar a quina planta han d'anar els residus de cada municipi (art. 6.2). Pel que fa a les prescripcions tècniques dels abocadors controlats es fa una remissió a les propostes de directrius 92/4026, que s'ha d'entendre feta a partir de la darrera versió de la proposta de directriu 93/212, de 10 de juny. I en relació amb les incineradores, es remet a les directrius 89/369 i 89/429,

si bé haurem de tenir en compte el Reial decret 1088/1992, d'11 de setembre, que transposa les dues directrius anteriors.

Tot i que l'anterior Pla de gestió de residus sòlids urbans va ser aprovat mitjançant el Decret 23/1987, de 22 d'abril, aquest darrer ha emprat la forma de llei basant-se, segons l'exposició de motius, en la potestat legislativa de l'Assemblea Regional en matèria d'ordenació del territori i planificació en matèria de gestió. Ara bé, creiem que pot resultar excessiva aquesta rigidesa formal per a aspectes molt concrets tractats en el Pla com són, per exemple, el nombre i la situació de les plantes i la determinació d'on ha de dur les deixalles cada municipi. Rigidesa que no queda salvada plenament pel fet que la Llei autoritzi el Consell de Govern que, un cop entri en funcionament la planta de reciclatge integral, reguli la utilització i la destinació de la resta de plantes (art. 6.2).

Alexandre Peñalver

Lleis promulgades a les comunitats autònomes el segon semestre de 1993

Andalusia

Llei 3/1993, d'1 de juliol, de creació de la Universitat d'Almeria (BOJA 72, 6-7-1993).

Llei 4/1993, d'1 de juliol, de creació de la Universitat de Huelva (BOJA 72, 6-7-1993).

Llei 5/1993, d'1 de juliol, de creació de la Universitat de Jaén (BOJA 72, 6-7-1993).

Llei 6/1993, de 19 de juliol, del Pla estadístic d'Andalusia 1993-1996 (BOJA 83, 31-7-1993).

Llei 7/1993, de 27 de juliol, de regulació

de la demarcació municipal d'Andalusia (BOJA 86, 7-8-1993).

Llei 8/1993, de 19 d'octubre, de creació del Consell Consultiu d'Andalusia (BOJA 118, 30-10-1993).

Llei 9/1993, de 30 de desembre, de pressupost de la Comunitat Autònoma d'Andalusia per a 1994 (BOJA 141, 31-12-1993).

Aragó

Llei 8/1993, de 6 de juliol, reguladora de la distribució del Fons Aragonès de Participació Municipal (BOA 80, 16-7-1993).

Llei 9/1993, de 6 de juliol, de concessió d'un crèdit extraordinari per un import de 129.637.000 pessetes, al qual ascendeix el límit màxim de les subvencions per adjudicar com a conseqüència de les eleccions a les Corts d'Aragó celebrades el 26 de maig de 1991 (BOA 80, 16-7-1993).

Llei 10/1993, de 4 de novembre, de comarcalització d'Aragó (BOA 133, 19-11-1993).

Llei 11/1993, de 4 de novembre, per la qual es concedeix a la Diputació General d'Aragó un crèdit extraordinari per cofinançar un pla de pensions de prejubilació per als treballadors del grup industrial FESA-ENFERSA pertanyents a l'empresa La Industrial Química de Zaragoza, S. A., per import de setanta-dos milions de pessetes (72.000.000) (BOA, 138, 1-12-1993).

Llei 12/1993, de 2 de desembre, de concessió d'un crèdit extraordinari per un import de 1.500.000.000 de pessetes per a actuacions del *Plan de Empleo de Aragón* a desenvolupar mitjançant l'adquisició de béns immobles segons conveni amb l'Ajuntament de Saragossa (BOA 143, 15-12-1993).

Llei 13/1993, de 2 de desembre, de concessió d'un crèdit extraordinari de 1.600.000.000 de pessetes per a actuacions del *Plan de Empleo de Aragón*, per desenvolupar mitjançant conveni amb els ajuntaments de la província d'Osca i per a l'ampliació de dotacions del Fons Aragonès de Participació Municipal (BOA 143, 15-12-1993).

Llei 14/1993, de 2 de desembre, de concessió d'un crèdit extraordinari de 2.400.000.000 de pessetes per a actuacions del *Plan de Empleo de Aragón*, per desenvolupar mitjançant conveni

amb els ajuntaments de la província de Saragossa i per a l'ampliació de dotacions del Fons Aragonès de Participació Municipal (BOA 143, 15-12-1993).

Llei 15/1993, de 2 de desembre, de concessió d'un crèdit extraordinari de 1.000.000.000 de pessetes per a actuacions del *Plan de Empleo de Aragón*, a desenvolupar mitjançant conveni amb els ajuntaments de la província de Terol i per a l'ampliació de dotacions del Fons Aragonès de Participació Municipal (BOA 143, 15-12-1993).

Llei 16/1993, de 17 de desembre, per la qual es modifica l'article 33.1 de la Llei 7/1993, de 4 de maig, de pressupostos de la Comunitat Autònoma d'Aragó per al 1993, ampliant a 3.400.000.000 de pessetes el límit global de risc dels avals atorgats per la Diputació General (BOA 147, 24-12-1993).

Astúries

Llei 2/1993, de 29 d'octubre, de pesca marítima en aigües interiors i aprofitament de recursos marins (BOPA 264, 15-11-1993).

Canàries

Llei 2/1993, de 19 de novembre, de crèdit extraordinari per un import de tres mil milions de pessetes amb destinació a l'emissió de deute públic de les corporacions locals canàries i pel qual es modifiquen els articles 30 i 31 de la Llei 11/1992, de 23 de desembre, de pressupostos generals de la Comunitat Autònoma de Canàries per al 1993 (BOCa 149, 24-11-1993).

Llei 3/1993, de 27 de desembre, de pressupostos generals de la Comunitat Autònoma de Canàries per a 1994 (BOCa 165, 31-12-1993).

Cantàbria

Llei 6/1993, de 2 de setembre, de finances de la Diputació Regional de Cantàbria (BOC 181, 10-9-1993; BOE 246(5), 13-10-1993).

Llei 7/1993, de 16 de setembre, de concessió d'aval a l'empresa Sniace Sociedad Anónima (BOC 189, 22-10-1993).

Llei 8/1993, de 18 de novembre, del Pla de gestió de residus sòlids urbans de Cantàbria (BOC 241, 3-12-1993).

Llei 9/1993, de 28 de desembre, de modificació de les lleis 5/1993, de 6 de maig, de pressupostos generals de la Diputació Regional de Cantàbria per al 1993, i 7/1984, de 21 de desembre, de finances de la Diputació Regional de Cantàbria (BOC 9, 13-1-1994).

Castella-La Manxa

Llei 2/1993, de 15 de juliol, de caça de Castella-La Manxa (DOCM 59, 6-8-1993).

Llei 3/1993, de 25 de novembre, de concessió d'un crèdit extraordinari per un import de 97.562.720 pessetes, per sufragar les despeses de les eleccions a Corts de Castella-La Manxa, celebrades el 26 de maig de 1991 (DOCM 92, 30-12-1993).

Llei 4/1993, de 17 de desembre, de pressupostos generals de Castella-La Manxa per al 1994 (DOCM 92, 30-12-1993).

Llei 5/1993, de 27 de desembre, de Sindicatura de Comptes de Castella-La Manxa (DOCM 2, 12-1-1994).

Castella i Lleó

Llei 4/1993, de 20 d'octubre, per la qual s'extingeix l'empresa pública Concentració Olímpica de la Juventud, 1991, Sociedad Anónima COJ 91 SA (BOCL 209, 29-10-1993).

Llei 5/1993, de 21 d'octubre, d'activitats classificades (BOCL 209, 29-10-1993).

Llei 6/1993, de 13 de desembre, de crèdit extraordinari per constituir un fons d'assegurament per a treballadors de l'empresa Nicas, SA (BOCL 238, 14-12-1993).

Llei 7/1993, de 13 de desembre de concessió d'un suplement de crèdit per finançar actuacions en el Programa 012, foment de l'ocupació (BOCL 238, 14-12-1993).

Llei 8/1993, de 29 de desembre, de pressupostos generals de la Comunitat de Castella i Lleó per al 1994 (BOCL 251, 31-12-1993).

Extremadura

Llei 1/1993, d'11 de novembre, de concessió d'un crèdit extraordinari per subvencionar les despeses de les eleccions a l'Assemblea d'Extremadura de 26 de maig de 1991 (DOE 138, 27-11-1993).

Llei 2/1993, de 13 de desembre, d'alienació d'habitatges de la Comunitat Autònoma d'Extremadura (DOE 150, 28-12-1993).

Llei 3/1993, de 21 de desembre, de pressu-

postos generals de la Comunitat Autònoma d'Extremadura per al 1994 (DOE 2 —extraordinari—, 30-12-1993).

ció de competències als consells insulars en matèria d'informació turística (BOCAIB 155, 23-12-1993).

Galícia

Llei 9/1993, de 8 de juliol, de confraries de pescadors de Galícia (DOG 133, 15-7-1993; DOG 136, 19-7-1993).

Llei 10/1993, de 15 de juliol, de concessió d'un crèdit extraordinari per atendre les despeses de les eleccions al Parlament de Galícia (DOG 141, 26-7-1993; DOG 147, 3-8-1993).

Llei 11/1993, de 15 de juliol, de recurs de cassació en matèria de dret civil especial de Galícia (DOG 141, 26-7-1993).

Llei 12/1993, de 29 de juliol, de foment de la investigació i el desenvolupament tecnològic de Galícia (DOG 161, 23-8-1993).

Illes Balears

Llei 6/1993, de 28 de setembre, d'adequació d'instal·lacions a les condicions històrico-ambientals dels nuclis de població (BOCAIB 131, 28-10-1993; BOCAIB 142, 23-11-1993).

Llei 7/1993, de 20 d'octubre, de reforma de l'article 2 del títol preliminar del Decret legislatiu 79/1990, de 6 de setembre, per la qual s'aprovà el text refós de la Compilació del dret civil de les Illes Balears (BOCAIB 131, 28-10-1993).

Llei 8/1993, d'1 de desembre, d'atribució de competències als consells insulars en matèria de règim local (BOCAIB 155, 23-12-1993).

Llei 9/1993, d'1 de desembre, d'atribu-

Llei 10/1993, d'1 de desembre, de regulació de determinades taxes (BOCAIB 157, 28-12-1993).

Llei 11/1993, de 22 de desembre, de pressupostos generals de la CAIB per al 1994 (BOCAIB 159, 31-12-1993).

Llei 12/1993, de 20 de desembre, d'atribució de competències als consells insulars en matèria de serveis socials i assistència social, corresponents al Decret del Consell General Interinsular de 28 de juny de 1982 (BOCAIB 159, 13-12-1993).

Llei 13/1993, de 20 de desembre, d'atribució de competències als consells insulars en matèria d'inspecció tècnica de vehicles (BOCAIB 159, 31-12-1993).

La Rioja

Llei 3/1993, de 22 de setembre, de règim local de La Rioja (BOR 119, 30-9-1993).

Madrid

Llei 10/1993, de 16 d'octubre, sobre abocaments líquids al sistema integral de sanejament (BOCM 269, 12-11-1993).

Llei 11/1993, de 30 de desembre, de pressupostos generals de la Comunitat de Madrid per al 1994 (BOCM 310, 31-12-1993).

Múrcia

Llei 3/1993, de 16 de juliol, de Consell Econòmic i Social de la regió de Múrcia (BORM 184, 10-8-1993).

Llei 4/1993, de 16 de juliol, de l'esport, de la regió de Múrcia (BORM 184, 10-8-1993).

Navarra

Llei foral 11/1993, de 8 d'octubre, de modificació parcial de la norma reguladora de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats (BON 126(5), 15-10-1993).

Llei foral 12/1993, de 15 de novembre, de suport a la inversió i a l'activitat econòmica i altres mesures tributàries (BON 142, 22-11-1993).

Llei foral 13/1993, de 30 de desembre, de pressupostos generals de Navarra per a l'exercici de 1994 (BON 159, 31-12-1993).

Llei foral 14/1993, de 30 de desembre, de mesures fiscals (BON 3, 7-1-1994; BON 159, 31-12-1993).

Llei foral 15/1993, de 30 de desembre, de mesures relatives al personal al servei de les administracions públiques de Navarra (BON 3, 7-1-1994).

País Basc

Llei 5/1993, de 16 de juliol, de modificació de la Llei de relacions entre les institucions comunes de la Comunitat Autònoma i els òrgans forals dels seus territoris històrics (BOPB 136, 20-7-1993).

Llei 6/1993, de 29 d'octubre, de protec-

ció dels animals (BOPB 220, 15-11-1993).

Llei 7/1993, de 21 de desembre, de creació d'Osalan - Institut Basc de Seguretat i Salut Laboral (BOPB 4, 7-1-1994).

Llei 8/1993, de 21 de desembre, per la qual s'aprova el Pla basc d'estadística 93/96 (BOPB 4, 7-1-1994).

País Valencià

Llei 1/1993, de 7 de juliol, de creació del Comitè Econòmic i Social de la Comunitat valenciana (DOGV 2067, 14-7-1993).

Llei 2/1993, de 6 d'octubre, de modificació de la Llei de la Generalitat valenciana 1/1990, de 22 de febrer, de caixes d'estalvis (DOGV 2122, 13-10-1993).

Llei 3/1993, de 9 de desembre, forestal, de la Comunitat valenciana (DOGV 2168, 21-12-1993; DOGV 2173, 28-12-1993).

Llei 4/1993, de 20 de desembre, de l'esport, de la Comunitat valenciana (DOGV 2173, 28-12-1993).

Llei 5/1993, de 27 de desembre, reguladora de la iniciativa legislativa popular de la Comunitat valenciana (DOGV 2180, 7-1-1994).

Llei 6/1993, de 31 de desembre, de pressupostos de la Generalitat valenciana per a l'exercici de 1994 (DOGV 2176, 31-12-1993).